

KONČNO, DOPUST!

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

KONČNO, DOPUST! Beseda „dopust“ v nas prebudi notranje olajšanje in veselje. V zadnjih 15 mesecih, so nas pogosto napolnjevali občutki tesnobe in stresa. Prav zato si sedaj, še toliko bolj kot običajno, želimo sprostitve, polnih pljuč svežega zraka in nove življenjske energije. Čutimo, da vsega tega potrebujemo. Morda celo preveč pričakujemo od dni, ki jih mislimo preživeti na dopustu. Vprašajmo se, če bi poleg vseh priprav in načrtov za počitnice, morda potrebovali še kaj takega, kot je notranja priprava na čas počitka?

Prispodoba z balonom na vroči zrak. Balon napolnjen z vročim zrakom, se potem, ko iz košare pod njim odvržemo balast, hitro dvigne visoko v zrak. To velja tudi za nas, ko odvržemo balast bremen vsakdanjih skrbi. Če smo sposobni odvreči vsaj nekaj skrbi ali jih uspemo začasno postaviti v ozadje, tedaj se za nas lahko začne naš notranji počitek in okrevanje.

Poenostavitev življenja. Ameriški pisatelj in filozof Henry David Thoreau (1817–1862) je nekaj let življenja, preživel v leseni koči sredi gozda. Svoje izkušnje tega „dobrega življenja“ je povzel v besedi „simplify“, kar bi pomenilo „poenostavitev.“ Danes poznamo številne knjige z nasveti, kako bolj izpolnjeno živeti z poenostavitvijo življenja in z opustitvijo balasta.

Kako se znebiti balasta? V intervjuju, ki je nastal ob promociji takšne knjige, pisateljica Birgit Medele, govori o korakih za odložitev bremen. Med drugim navaja prav zanimive vrste bremen: „Papir, oblačila, knjige, glasbene naprave, fotografije, darila, ...“ Papir vsekakor določa in zaznamuje življenje in se zdi, da se razmnožuje na skoraj neobvladljiv način, tako kot druge stvari. Ko gre za občutke, kot so občutki krivde, občutki jeze in občutki neodpuščanja, se ti od nas še posebej težko poslovijo. Priporoča, da pri odlaganju bremen začnemo z zunanjimi stvarmi. „Dober začetek poti navzgor je, če začnemo z materialnim balastom, saj ga je okoli nas vedno dovolj. Poleg tega, so te stvari zelo dobro izhodišče, ker so lepo oprijemljive in obvladljive. Z njimi lahko vadimo odpravljanje težavnih in velikih bremen. Pri tem razvijamo in krepimo voljo, odločnost, intuicijo, potrpljenje in disciplino. Naša notranjost se odraža v naši zunanosti in obratno. Urejenost v bivalnem ali delovnem okolju, vedno sproži ustrezne pozitivne vzporedne procese v naši notranjosti.“

NAŠA ZUNANJOST, NAVZVEN ZRCALI NAŠO NOTRANJOST. Verjamem, da so mnoge stvari, ki se kopičijo znotraj našega življenjskega prostora, zunanji pokazatelj naše notranje raznolikosti. In pogosto je zunanji nered, zrcalna slika notranjega. Verjetno doslej v zgodovini še ni bilo generacije, ki bi doživljala tolikšno količino podob in informacij, toliko obrazov in mnenj, ki istočasno na nas vplivajo in nas privlačijo, kot se v stikih preko medijev, to dogaja danes.

Pomembnost celostnih odnosov. Na mnogih videokonferencah smo se „naučili“ delati več stvari hkrati. Hkrati poslušamo predavanje, na Chat-u pišemo vprašanja ali komentarje, beremo in odgovarjamo na e-poštna sporočila ali gremo na e-skodelico kave. V knjigi „Svetost za vsak dan,“ ki opisuje stebre Schönstattske duhovnosti, ni poglavja o videokonferencah. Verjamem pa, da „svetniki iz današnjega vsakdana,“ čutijo spoštovanje in popolno pozornost do vseh ljudi, s katerimi pridejo v stik na digitalnih srečanjih. Ali ni veliko lepše in v učinkih neprimerno boljše, če se ob „spoznavanju“ raznolikosti, „usposobimo“ še za vsestranska srečanja in celostne odnose?

Pasti bogastva. Poznamo Jezusove besede, da gre lažje kamela skozi uho igle, kakor bogataš skozi ozka vrata v nebeško kraljestvo. *prim. Mt 19, 24* Te Jezusove besede, o socialnih krivicah in družbeni neenakosti, razumemo kot kritiko družbe z najvišje ravni. Z današnje perspektive, so tudi opozorilo, pred zunanjim in notranjim preobiljem, ki nas počasi duši in uničuje. Preobilje nam ne zapre samo „vrat v nebesa,“ ampak zaduši tudi hrepenenje po njih in omrtvi našo duhovno budnost. Ne znamo si več predstavljati „bisera,“ ki je dragocenejši od vsega premoženja in vseh drugih stvari. *prim. Mt 13, 46*

ZAUPAJMO ONKRAJ MATERIALNE VARNOSTI. Zamisel o potovanju z malo prtljage je tako lepa in tako osvobajajoča, kljub temu pa nam je težko narediti neko krajšo pot na tak način. V Svetem pismu za otroke je Jezusova prilika o igli in velblodu, ponazorjena z dobro ilustracijo. Majhen deček z visoko obloženo kamelo, želi iti skozi vrata v obzidju. Deček kameli znova in znova zmanjšuje tovor in poskuša priti skozi vrata obzidja. Nazadnje mora sneti še sedlo. Šele takrat, lahko kamela pride skozi odprtino. Ježa na osedlani kameli je za popotnika udobnejša in mu zagotavlja lažje potovanje. Nudi mu tudi stabilnost in varnost. Mislim, da je dilema popotnega človeka, prepusti se pešačenju ali ne, povezana tudi z občutkom varnosti. Izguba občutka varnosti je za ljudi strašljiva.

Ne bojte se! Ko razmišljamo o prihodnosti sveta, družbe, Cerkev ali lastnega življenja je bistvena razlika med stališčem človeka, ki stavi svojo prihodnjo varnost v to kar poseduje in med človekom, ki zna z zaupanjem v Boga zreti v prihodnost.

Koliko zaupamo Bogu? Letna prošnja na spodnji sliki, izraža takšno zaupanje v prihodnost. Simbolizira ga pogled, ki je usmerjen čez pokrajino v naraščajočo svetlobo. Pater Kentenich, presenetljivo pogosto združuje negotovosti sodobnega življenja, s trdnim otroškim zaupanjem v Boga. Pogosto govori o drznem značaju vere. Psihološke motivacije in izobraževanje, danes več ne zadostujejo. Drža pravega kristjana mora izražati neko lahkotnost do življenja, vendar to zahteva stati v božanski luči, v božanskem zaupanju in v božanski moči. Takšna zasidranost je možna le z otroškim zaupanjem v Boga. Ali zase lahko rečete, da Bogu otroško zaupate? Morda pa je kakšna druga beseda primernejša. Beseda otroško, se lahko sliši sladkobno, nerealno, naivno in nedoraslo. Dobro je, če lahko najdemo besedo, ki je primerna za nas. Za Jezusa vemo, da so najgloblje korenine njegovega zaupanja v Boga Očeta, izražale besede: „Abba! – Očka!“

[Zahvala je najboljša priprošnja.](#) Lepo bi bilo, če bi v mirnih ali lepih trenutkih dopusta, preprosto rekli: „Očka, hvala!“ To bi nas pripeljalo k temu, da bi polneje zadihali, saj se s tem vzdihom dotaknemo najglobljih korenin svoje življenjske varnosti. Iz svetišča Božje Matere v Schönstattu, Vam želim, da se telesno in duhovno dobro odpočijete!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

P. Ludwig Güthlein

Slika na naslovni strani **AKTUALNO** – uvodnik: <https://cutt.ly/FQD6YUC>